

האַרְיָה וְהַעֲכָבֵר / מְשָל

פַּעַם אַחַת שָׁכַב הָאַרְיָה מְלֶךְ הַחַיּוֹת בַּיַּעַר וַיִּשָּׁן. פְּתָאֵם עֶבֶר לְיָדוֹ
עֲכָבֵר, עָלָה וְדָרַד עַל רַגְלוֹ. הִתְעוֹרַר הָאַרְיָה מִשְׁנָתוֹ, הוֹשִׁיט אֶת
כַּפּוֹ וְתַפֵּשׂ אֶת הָעֲכָבֵר. הִתְחִיל הָעֲכָבֵר רוֹעֵד וּמְבַקֵּשׁ: "אֵי אֵי אֵי!
סֵלַח נָא, אֲדוֹנֵי הַמְּלָךְ, תֵּן לִי לָשׁוּב אֶל חוּרִי. יָבֹא יוֹם – וְאִף אֲנִי
אֶעְזֹר לָךְ!" שָׁמַע הָאַרְיָה וְצָחַק: "ח, ח, ח! הַאִין זֶה צָחוּק? אַתָּה
עֲכָבֵר גַּר בְּחוּר תֵּעְזֹר לְאַרְיָה גְבוּר? בְּמָה תוּכַל לַעְזֹר לִי?" שׁוֹב
צָחַק הָאַרְיָה, פָּתַח כַּפּוֹ וְשָׁלַח אֶת הָעֲכָבֵר לַחֲפָשִׁי. "לָךְ לָךְ!" לֹא
עָבְרוּ יָמִים רַבִּים. בָּאוּ צִיָּדִים אֶל הַיַּעַר, פָּרְשׁוּ רְשֵׁת וְצָדוּ אֶת
הָאַרְיָה. הָאַרְיָה שָׂאג בְּקוֹל. נִסָּה לְקַרֵּעַ אֶת הַרְשֵׁת וְלֹא יָכַל. רַבֵּץ
לוֹ הָאַרְיָה וְחָשַׁב: מֵאִין יָבֹא עֲזָרִי? שָׁמַע הָעֲכָבֵר אֶת קוֹל הָאַרְיָה
וּבָא. בָּא וְהִתְחִיל מִיָּד לְכַרְסֵם אֶת הַרְשֵׁת. הַרְשֵׁת הִיָּתָה חֲזָקָה
מְאֹד, אֵךְ שְׁנֵי הָעֲכָבֵר הָיוּ חֲזָקוֹת יוֹתֵר. כָּרְסֵם הָעֲכָבֵר, כָּרְסֵם,
כָּרְסֵם, עַד אֲשֶׁר נִתְקַ אֶת הַרְשֵׁת, וְהָאַרְיָה יָצָא לַחֲפָשִׁי. אָז אָמַר
הָאַרְיָה: "סֵלַח לִי, עֲכָבֵר טוֹב, עַל כִּי הֶעֱלַבְתִּי אוֹתָךְ. עַתָּה רְאִיתִי,
כִּי יָכוֹל גַּם עֲכָבֵר שָׁגַר בְּחוּר לַעְזֹר לְאַרְיָה גְבוּר!"